

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: O. O.**, zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 8. 2004, č. j. 28 Az 62/2004 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2004, č. j. OAM - 5660/VL - 10 - K01 - 2003, nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka žila od svých dvou let spolu s rodiči na Ukrajině, v roce 1988 odjela do Ruska studovat a v roce 1991 přijala ruské občanství. Po návratu na Ukrajinu nemohla nalézt stálé zaměstnání a měla existenční problémy. Snažila se znovu získat občanství Ukrajiny, ale k tomu potřebovala pozbyt občanství ruské, k čemuž však potřebuje potvrzení o nepodnikání, jenž může získat pouze v rodném N., kam se bojí jet. V roce 2003 odjela stěžovatelka za prací do České republiky. O azyl požádala, aby si tak legalizovala pobyt na jejím území. Žalovaný tak po zhodnocení stěžovatelčiných výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, v níž namítala nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování dle § 91 téhož zákona. Dále odkázala na obsah správního spisu a namítla porušení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1 správního řádu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové označeným v záhlaví, byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Dále konstatoval, že žalovaný postupoval správně, když stěžovatelce azyl pro nesplnění podmínek § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil, jelikož jí uváděné skutečnosti nelze považovat za pronásledování či opodstatněnou obavu z něho ve smyslu tohoto zákona ani za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud se rovněž ztotožnil se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 23. 9. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 30. 9. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. V úvodu opakuje skutečnosti uvedené v průběhu řízení před žalovaným a dále uvádí, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, a to s ohledem na skutečnost, že kvůli absenci ukrajinského státního občanství měla ztíženou možnost vydělávat si prostředky k uspokojení životních potřeb prací, jakož i skutečnost, že v České republice dosud vede spořádaný život. Ze všech uvedených důvodů se stěžovatelka domnívá, že napadené rozhodnutí je stíženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a odkazuje na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelčino tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení

právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatelky je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatelky a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Závěry krajského soudu nijak nezpochybňuje ani skutečnost, že stěžovatelka žije v České republice řádným životem. Ani potíže při získávání stálého zaměstnání a zajišťování si obživy na Ukrajině důvodem pro zpochybnění závěrů soudu nejsou, neboť stěžovatelka je občanskou Ruské federace, kde nikdy žádné potíže neměla. Krajský soud proto aplikoval správný právní předpis, který správně interpretoval. Tato námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu